

delighed, maa være afgjørende. Man kan ikke sige, at Ministeriet har begaaet en Feil ved ikke at faae Forslaget frem paa Tillægsbevillingsloven. Med andre Ord, man kan ikke ræsonnere som saa: Regjeringen burde have gjort, hvad der var den umuligt; da den nu ikke har gjort det, maa det passere, at den har gjort, hvad der var nødvendigt. Jeg tror altsaa nok, at selv om ærede Medlemmer ellers maatte sympathisere med det ærede kongevalgte Medlem, bør de af denne Grund følge Udvalgets Flertal i dette Punkt. Lovrigt maa det være mig tilladt at udtale min fra det ærede Medlems noget afvigende Mening. Jeg kan ikke ganske billige hans Opfattelse af Forholdet mellem denne Post og de andre Poster, som nævnes under denne Konto. Jeg taler for Dieblisset blot med Hensyn til det forelligende Spørgsmaal og ikke om den Betydning, man kan tillægge Højesteretsdomme ganske i Almindelighed. Det forekommer mig, at man her overser Noget, det er Forholdet mellem almindelige Love, der indeholde Bestemmelser, som hjemle Rettigheder, Pensioner, Understøttelser eller deslige, og Positionerne paa Finantsloven, hvor der optages de Bevillinger som nødvendiggjøres, for at de almindelige Love i et enkelt Aar kunne ske Fyldest. Det, som Finantsloven indeholder, er et Overslag, altsaa her i dette Tilfælde over de Pensioner, som ifølge Lov skulle udredes til de og de Personer; der er ikke Tale om, at den indeholder et Overslag over, hvad der enten efter den ene Fortolkning eller efter den anden tilkommer Bedkommende, saaledes at det kun er efter den Fortolkning, Pengene gives. Nei, Finantsloven indeholder et Overslag over, hvad der tilkommer Bedkommende efter Loven. Noget Andet er det naturligvis, at en vigtig Fortolkning kan faae Indflydelse paa Overslaget, saaledes som det foreligger fra Regjeringen; men det, som er bevilget paa denne Konto, er jo de og de Pensioner, som efter den eller de Love tilkomme de Paagjældende. Og naar der nu altsaa har været Tvivl med Hensyn til en Lovs Fortolkning, og Spørgsmaalet er blevet klaret, kan jeg egentlig ikke se Andet, end at saa falder denne Pension, som det nu er slaaet fast, at Loven hjemler den Paagjældende, ind under denne Bevilling. Det forekommer mig at være klart. Den Umstændighed, at Regjeringen i sin Tid, da den udarbejdede Overslaget, har fortolket urigtigt og nu er blevet oplyst om den rigtige Fortolkning, bliver da et af de Fakta, der saaledes som andre Fakta, f. Ex. at der kommer flere Pensionister til, kan føre til, at Bevillingen ikke slaar til, men maa overføres. Dette forekommer mig at være den

naturlige Opfattelse men iøvrigt vil jeg fuldstændigt respektere den anden Opfattelse, som det meget ærede Medlem gjorde gjældende; men jeg kan ikke se Andet, end at den Opfattelse, jeg her har gjort gjældende, er den rigtige, at det dreier sig om en Overfridelse af de paa Finantsloven opførte Konti, idet der derhos er taget Noget med, som vedrører tidligere Aar, men som er udbetalt og maatte udbetales i dette Aar. Derved kommer man ind paa det Spørgsmaal: Er det overhovedet en afgjørende Grund til at sætte „passerer“, naar det Høje, der foreligger, er, at der er fortolket galt, og den rigtige Fortolkning er bleven klaret, og Ministeriet derefter har udbetalt Beløbet uden at søge Tillægsbevilling derpaa. Der er jo ikke der noget som helst Indgreb paa den finanslovgivende Myndigheds Omraade. Man opfaster stundom det Spørgsmaal: Hvem er det, der fortolker? Er det Rigsdagen eller Højesteret? Det er dem begge to. Det man udarbejder Overslaget, fortolker Regjeringen; idet Rigsdagen vedtager Bevillingen paa Grundlag af ældre Love, fortolker den disse, for saa vidt det er nødvendigt for at fastsætte Bevillingen, og naar der er Spørgsmaal om at værne om sin Ret, fortolker Domstolene. Det følger da af sig selv, at den bevilgende Myndighed, som senere atter skal anvende Loven, naar den er blevet vidende om Domstolenes Opfattelse af den rigtige Fortolkning, maa tage Hensyn dertil. Da jeg staar paa det Standpunkt, at man ikke skal have flere „passerer“ end nødvendigt, forekommer det mig ikke, at den Umstændighed, at Regjeringen uden at søge Tillægsbevilling har udbetalt et Beløb, som den fornuftigvis skal og maa udbetale, bør føre til, at man tager et Forbehold; jeg synes ikke, at man skal lægge det Vaand paa Regjeringen, at den nødvendigt skal søge en Efterbevilling. Det meget ærede Medlem maa indrømme, at her ikke er Spørgsmaal om Summens Størrelse, thi det er givet, at Beløbet skal udbetales. Det er et Principspørgsmaal, det her dreier sig om, hvorved altsaa Summens Størrelse ikke bør have videre Betydning. Men jeg skal henvisse til, at vi have netop i Statsregnskabet for 1882—83 et andet Tilfælde, hvori det Samme er Tilfældet, det er under Indenrigsministeriet. Det er rigtignok kun et lille Beløb, nemlig en Merudgift af 600 Kr., som er det Borgmester og Auktionsdirektør, forhendværende Appellationsretsraad Koch for Finantsaaret tilkommende Alderstillæg i Folge Højesteretsdom af 14de November 1881. Denne Merudgift, siger Statsrevisionen, burde vistnok været opført paa Tillægsbevillingen men den gjoringen Indstilling. Her er det netop kommet